

© 2018, Editura PAVCON

© 2018, Mircea Liviu Goga

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GOGA, MIRCEA LIVIU

Târgu Jiu '59 / Mircea Liviu Goga. - București:
Pavcon, 2018

ISBN 978-606-8879-76-5

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Designul colecției, ilustrația și coperta: **Arh. Andrei Nicolescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-76-5

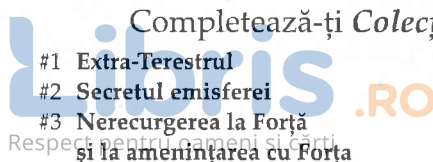
MIRCEA LIVIU GOGA

Târgu Jiu '59

S E R I A

Editura PAVCON
București, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

- #1 Extra-Terestrul
- #2 Secretul emisferei
- #3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
- #4 Scornituri spăimântătoare
- #5 Rangkook
- #6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
- #7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
- #8 Erezia egumenului Glicherie
- #9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
- #10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
- #11 O tragedie cerească
- #12 Cetiți-le noaptea
- #13 Marginea curcubeului
- #14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
- #15 Praf
- #16 Manuscrisul episcopului Petronius
- #17 Steaua fulgurantă - IVA 2
- #18 Un român în Lună
- #19 Oameni pe care i-am cunoscut
- #20 Sawtooth
- #21 Rău de spațiu Omul fără nume
- #22 Progradia
- #23 A doua Lună a Pământului
- #24 Dialogul păsărilor
- #25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
- #26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
- #27 Therra
- #28 1944 Ein Freak
- #29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
- #30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
- #31 CdT 2 - Cârligul spațial
- #32 CdT 3 - Poarta mânturii
- #33 RSA - Furia fiarelor
- #34 RSA - Marile migrații
- #35 Olympus Mons
- #36 RSA - Noaptea lemurienilor
- #37 Praf 2 - Atingerea sălbăticiiei
- #38 RSA - Auro Luck
- #39 Războiul Celestinei
- #40-49 Aripile Albastre
- #50 Sânge, Metal și Speranță
- #51 Decadența sufletelor noastre
- #52 Povestiri spăimântătoare
- #53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
- #54 Războiul Eleninei
- #55 Casa din altă viață
- #54 Războiul Eleninei
- #55 Casa din altă viață
- #56 Dinosauria
- #57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
- #58 Învățătorul
- #59 Noaptea orașului ilustrat
- #60 Praf 3
- #61 Saurianul de metan - IVA 3
- #62 Artefactul
- #63 Casa fără cărți
- #64 Apophis
- #65 Parlamentul
- #66 RSA - Hora hoiturilor
- #67 Dragonul fără aripi
- #68 RSA - Judecata de Apoi
- #69 Avatarii faraonului Tlă
- #70 RSA - România sub Asediu
- #71 Efectul Metamorphis
- #72 Dicționar de Enigme și Mistere
- #73 Elogiu muncii de partid
- #74 Insula pescărușilor
- #75 Aurul beznei
- #76 București, 2058
- #77 Încăpățânarea Timpului
- #78 Deocamdată... enigme
- #79 Tunelul de la capătul lumii
- #80 Ultima frontieră
- #81- 83 Istoria Literaturii SF
- #84 Orașele caracatițelor
- #85 Europa benzilor desenate 2
- #86 Confesiunile Omului-căine
- #87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
- #88 Oameni goi pe străzi
- #89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
- #90 RSA - Tg. Jiu '59

CAPITOLUL 1

„Cantități, multe cantități. Un număr nesfârșit de cantități. Lumile acestea se interpenetrează, se suprapun fără să se atingă; ele pot coexista în același spațiu.”
Eugen Ionescu – Pietonul aerului

”**D**e ce dracu o ia încolo? Pe-acolo pare mai liber. Am putea merge în multe locuri, de pildă să facem un ocol și să ne ducem în depozitul ăla. De-am mai fost. Ce rahat, era în drum, paznicii nici n-au observat. Puștiul e o minune. Trebuia să luăm și ăla, cum îi zice? Toiașul, în puii mei. Sclikea ciudat, poate putea să manifeste, dar Puștiul e idiot, și Jean e idiot. Urmează la dreapta, ce dracu vrea? Iar muncim? Păi, vere, nimeni nu se bagă unde n-are ce căuta! Îl mănâncă-n fund, ia vezi!”

— Ce-i aici?

Jean se întoarse.

— Depozit. Mâncare. Vin.

— Ce? Vin? Ai înnebunit?

— Așa zice el.

— Și tu? Ce vezi?

Respect pentru oameni și cărți

„Tare. Nimic. Adică un depozit. Poate salam. Sau conserve. Wow, ce bine ar fi să fie conserve! Dacă nu-i nimic, îl ia mama dracu. Îi trag doi pumni în gură, să mai asculte și de alții, ce, eu nu-s pe-aci? Doar le-am spus de-o mie de ori, asta-i Țigănia, Meteorul, nu te bagi, e ca naiba. Ce să mai zic? Am dreptate? Păi da, am totdeauna, ce puii mei!”

— Unde dracu ne bagă?

— În pisici, de unde să știi? Locul ăsta nu-i pe bune, are aripioare.

— Cum adică?

— Îngeri. Prea mulți îngeri, știi? Acolo, între chestii. Poate sunt și foldere, sau altceva.

— Chestiile alea?

— Îhâm. Poate sunt foldere. Dar nu știu. El trebuie să știe. Bate din aripi. Îl vezi?

— Îl văd pe dracu! Ai luat-o razna iar!

— Nu, uite, acolo. E un băiețel în mașină.

— Ce mașină?

— Mașina aia. E verde și nu știu cum îl cheamă.

— Las-o moartă. Vezi ceva, unde ne duce ăsta?

— Nu știu. Nu vreau să caut.

„Tu ții minte când ți-am spus că se strică vremea? O să plouă. O să plouă în cinci minute. Și pe urmă o să se lase ceața. Mă, să știi că nu e nimic de crezut aici. Toate sunt la fel, ce contează? Bariera aia era stricată, bine că n-a fost de-a anapoda. Dar rezolva cumva Puștiul...”

— Ce face?

— A dat de ceva.

Puștiul se oprise concentrat. Apoi întoarse capul, măsurându-i cu intensitate.

— Peretele ăsta. E anapoda și putem trece.

— Și dincolo? Jeane, unde ne duce nebunul?

— Mâncare. Știe el.

— Bine, hai. Dacă mierlim, naiba, mierlim și gata!

— Zice că nu. Dracu știe!

— Bine. Zi-i să...

„Nu trebuie, nu e nimic de zis, lasă-l să facă, știe el. Dacă nu mănânc ceva într-o oră, mor. Bine, hai, nu mor, dar tot mai bine era la celălalt depozit. Pe-aici n-am mai fost nici odată, cine știe ce ne așteaptă?”

Observă că Puștiul îl privea iar peste umăr cu intensitate.

— Ce-i? răbufni.

— Nu te mișca! Nici nu clipi!

Îngheță.

— Nici tu! făcu cel numit de ceilalți „Puștiul” și arătă către Jean. E aici, aproape! Atenție, mă ridic! Nu mișcați! Stătuse aplecat către baza zidului cenușiu, dar acum înălță fruntea și începu să mormăie cuvinte stranii, lucruri fără înțeles pentru ceilalți doi.

— Acum o vedeți?

— Să mă ia naiba! „O afurisită de linie, acum o văd, sclipește subtil, dacă n-o descânta puștiul, ne tăia în două la prima mișcare, de unde naiba o fi venit? N-are o grosime mai mare de câțiva microni, cum a știut Puștiul de ea?”

— Sebastian, ridică brațul stâng... atât, e destul, o pot anula. Pare o simplă instrucțiune...

Brusc, linia dispăru.

— Gata, am șters-o. Vrei să spui ceva?

— Mulțumesc – îngână Sebastian, înțelegând aluzia. Ridică ochii și zări prin pâcla de deasupra puncte mărunte, strălucitoare. O să plouă rău, ne grăbim și noi?

— Taci. Îmi trebuie o tastatură.

Pe Jean asta părea să-l fascineze întotdeauna.

— O tastatură? O faci acum?

Puștiul nu răspunse. Scormoni în textura ciudată a unui material gălbui aflat chiar lângă el. Când ridică mâna, către degetele lui se deschiseseră, aidoma unor ochi de melc, câteva zeci de excrescențe subțiri, care păreau să-i caute atingerea.

— Voi fiți atenți – îi preveni cel căruia i se spunea Puștiul. Nu vă fâțâiți. Intru direct cu void main, fără iostream, nu e nimic de afișat și, oricum, n-am display...

„Ce dracu spune ăsta mereu, e dus complet, așchia aia din creier, naiba știe? Trebuia să luăm toiagul, îmi amintea de un joc în care capeți puteri. Sau poate era o armă, dar Puștiul n-a vrut, iar tâmpitul de Jean i-a ținut isonul. A zis că nu tot ce pare toiag e toiag. Și asta ce-o mai fi?”

„Asta” era un mic carton plastifiat ce zăcea lângă talpa lui dreaptă. Se aplecă și îl ridică între degetele tremurătoare. Palmieri, un țarm, oceanul. Sub toate scria „Dark City”.

— Nu trebuia să-l atingi – gemu Jean. Are plasă.

Câteva fire ca de păianjen atârnav pe marginea cartoului. Sebastian încercă să-l arunce, dar nu reuși. Puștiul

mormăia în continuare și atingea delicat mugurii tastaturii improvizate, dar se întoarse brusc și strânse aerul în pumnul celeilalte mâini. Din micul carton se scurse o funingine fină și o pleiadă de imagini zbură printre ei ca un stol de păsări colorate, risipindu-se în aerul umed.

— Un film de pe net, lasă-l dracu! Și potolește-te, am zis să nu vă mișcați! O să plouă în cel mult un minut!

— Mai e mult? făcu nerăbdător Sebastian.

— E chiar acum!

Pe zidul din fața lor, cimentul păru să se topească. Apăru o diafragmă care se deschise cu un zvâcnet ciudat, ca un ochi ce încearcă să se adapteze la o lumină prea puternică.

— Hai!

Jean își potrivi pe umeri micul rucsac și înaintă. Puștiul intră primul.

— Hai, la dracu, n-o să țin deschis o mie de ani!

Ultimul trecu Sebastian, chiar în clipa în care o picătură imensă de ploaie se sparse cu zgomot pe asfaltul crăpat. Puștiul făcu un gest, iar în urma lor, diafragma se topi în structura zidului.

— Șșșș! În șoaptă. Pot fi paznici, sau senzori. Sau altceva.

„Bun, am intrat, avem un tavan deasupra capului, e ceva. Noroc cu Puștiul. Cam întuneric. Și nu știm unde duce tunelul ăsta.”

— Unde duce tunelul ăsta?

— În brațele Femeii de Tablă, chicoti Jean. Ai încurcat-o.

— Du-te dracu!

Respect pentru băneții cașii

Își sterse fruntea îmbrobonată de sudoare. „E frica – se gândi. Frica de toate. Pe-aici te poate omorî orice! Dar trebuie să mănânc... să mănânc...”

Tresări.

– Acolo!

– Un pokemon, nu te apropia, unii sunt agresivi – îi atinse Jean brațul.

– Stați cuminți – îi preveni Puștiul. Locul e gol. Prea gol.

– Nu-i chiar așa – îngână Jean. Sunt doi îngeri în colț.

– Cum arată?

– Bătrâni. Un moș și o babă. Au haine de țărani.

– Sunt morți?

– Nu știu. Dar, da, altfel n-ar sta așa pe chestiile alea...

– Ce chestii? suspină Sebastian.

– Sunt două scaune mari, galbene. Nu le vedeți?

– Văd ceva – admise Puștiul. Două foldere mari. O să le ocolim, noi mergem pe-aici – arătă.

În față, coridorul se adâncea intersectat de diferite structuri mai mult sau mai puțin transparente. Una, ca un cuțit de gilotină, părea însă destul de consistentă.

– Lucruri anapoda – oftă Sebastian.

– Secvențe informaționale. Nu le atingem, n-avem neazuri. Trebuie să așezăm între noi și ele spațiu și timp. Merg eu primul, voi mă urmați. Și să nu stați chiar în spațiile mele, nu vă suport când îmi suflați în ceafă!

– E un diavol acolo – arătă Jean. Îl vedeți?

– Nu contează – dădu a lehamite din mână Puștiul. E dintr-un joc video. Are alte instrucțiuni.

– De unde puii mei știi? mârâi Sebastian. Și dacă ne omoară? Trebuia să luăm toiagul ăla!

– Nu-l puteam decoda suficient de repede, era prea străin, tâmpitul! Înțelege că nu pot orice! Dacă puteam, curățam deja lumea asta de porcării!

– Ssst! Auziți ceva? îi atenționă Jean.

Se opriră să asculte. Un vuiet surd părea că se apropie de dincolo de pereții înflorați cu pete ciudate ce pluteau indecis unele peste altele. Sunetul crescuse în intensitate, apoi petele de pe o porțiune de perete zburară rotindu-se pe toate fețele, ca niște așchii colorate neobișnuit, iar prin dreptul ochilor uimiți ai băieților trecu în goană un mic avion, de doar câțiva coți. În urma lui, un bărbat minuscul, îmbrăcat în albastru, zbura parcă încercând să-l ajungă. Scena dură o fracțiune de secundă, apoi petele colorate reconstituiră mozaicul inițial al peretelui. Poate exact cum fusese, poate altfel.

„Nașpa. Și dacă venea spre noi? Creștea până se făcea mare și ne strivea. Și pereții ăștia! Păi, naiba, normal că nu sunt chiar pereți, petele alea sau bucăți, ce-or fi, au o groază de dimensiuni...”

– Jeane, e ceva?

– Tunelul nostru e făcut din mici îngerași – chicoti Jean. Au o parte de trup pe-aici, iar alte părți în alte părți!

– Ce vrei să spui? – păru interesat Puștiul. În care părți?

– Nu știu. Lumi. Alte lumi. A noastră are lungime, lățime, înălțime. Astea mai au alte câteva. Sunt anapoda, însă pot construi lucruri noi...

Respect pentru căminul meu. Ce?

— O să verific la întoarcere, dacă ne mai întoarcem pe aici. Hai să mergem. Nu vă e foame? Îi zori Puștiul.

Înaintau cu prudență, unul în spatele altuia, când Jean îi păsâi.

— Ce-i? Ce dracu ai?

— Acolo, pe geam.

— Unde dracu vezi un geam, țăcănitule? mormăi Sebastian, dar se opri fascinat când dintre feliile de lucruri inconsistente și plate se arată sclipirea de oțel a apei.

— Acces la mare! Hei, un acces la ocean!

— Acces interzis – le-o reteză Puștiul. După culoare, imaginea e de pe la 50 de metri adâncime. Puteți merge mai departe cu mine sau vă puteți îneca. Să vă ia dracu.

„...și știam să înot odată. Ei, prostii. Normal că n-am chef să mor, ce rahat! Dar idiotul ăsta îmi strică mereu cheful. Putea să nu fie așa măgar. Putea s-o spună altfel. Ah, ce-i asta?”

O țesătură părând împletită din fire de iarbă trecu razant la doar doi sau trei centimetri de fruntea lui.

— Ți-am spus să te grăbești – îl fixă Puștiul acuzator.

— Nu părea consistentă...

— Să te ia dracu! explodează Jean. Tu n-auzi ce zice omul ăsta? Nu era consistentă? De unde știi că nu era? Putea fi mai consistentă decât mucii ăia de-i folosești pe post de creier!

Sebastian plecă ochii.

— Da, mă grăbesc... mă grăbesc... și mai taci naiba, ce-ți pasă ție? Muream și gata, ce-ți pasă? se revoltă brusc.

— Am ajuns – îi anunță Puștiul, cu o voce candidă și parcă mirată.

Priviră de jur-împrejur.

— Unde am ajuns? Și mâncarea?

— Faceți câțiva pași. E aici.

— Aici? Unde aici?

— E puțin ascunsă – admise Puștiul. Dar o să dăm la o parte perdeaua. E doar un fișier header.

— Un... ce? se minună Jean. A, parcă văd ceva. N-avem niciun înger. Doar câteva foldere și... și... o, asta-i bine!

Brusc, pereții tunelului se umplură de rafturi pe care se înghesuiau o mulțime de produse alimentare.

— Wow! făcu Sebastian. Salam, conserve...

— Nu stăm mult – îi preveni Puștiul. Încărcăm rucsacurile și ne cărăm. Dincolo sunt băuturi. Mie-mi place vinul. Vouă?

Nu-i răspunse nimeni. Băieții erau ocupați să apuce cât mai multe, eventual deodată.

— Uitați-vă ce luați, să nu fie vechi. Le cărăm degeaba. Dar nimic nu părea suficient de vechi pentru a nu putea fi îngurgitat.

— Țștia au bani destui, lua-i-ar dracu – mormăi Sebastian. Sau le-au furat și ei de la alții.

— Și una și alta – propuse Jean. Țștia, din Meteor, se ocupă cu de toate. Ia uite!

Se aplecă și atinse un rotocol ce părea de metal și care stătea într-o poziție ciudată, parcă suspendat la câțiva centimetri de sol. Sebastian privi o vreme, apoi concluzionă:

— Prostii. Un Dogecoin. Are o valoare prea mică, nu merită efortul. Dacă era Bitcoin sau Ethereum, pun pariu că Puștiul îl avea deja în buzunar!

Respect pentru damerii și cărți

— Ai nimerit-o — zâmbi acesta. Ați terminat? Hai și la băuturi.

Sebastian clătină din cap confuz, nezărind nicio altă încăpere.

— Desferec-o, s-o vedem!

— Nu se poate. Trebuie să ocolim.

Își săltă pe umăr rucsacul, fără să încerce să și-l așeze cum se cuvine pe spate și înaintă către o zonă cețoasă, peste care se etala o arcadă subțire.

— Șmecheri, băieții! comentă. Nu le pun pe toate la un loc. Între ele e un coridor cu capcane.

— E periculos? șovăi Jean.

— N-ar trebui, sunt relativ virtuale... doar că pot acoperi altele, naiba știe? Mergem încet.

Trecură de arcadă. „Nașpa, nu trebuie să mergem acolo... N-am chef să mor pentru un pahar de vin. Dacă era iarbă, ecstasy, mai era ceva. Cu aștia, din Meteor, nu te joci. Nu te pui cu ei, te omoară ca pe un șobolan. Nici afaceri nu poți face, au grijă să ieși totdeauna în pierdere.”

Vru să dea la o parte o ghirlandă de ghemotoace crețe, de culoare vânătă, dar Puștiul șuieră:

— Ia mâna, nu fi tâmpit!

Scoase băjbâind din rucsac o șurubelniță lungă și atinse ghirlanda. Imediat viziunea acesteia se mută, lăsând la vedere o funie subțire, plină de ghimpi.

— Sunt otrăviți. Am mai văzut așa ceva la niște băieți în „1 Mai”. Chestii virtuale care par inofensive, dar în spatele lor au pus capcane.

— Niște îngeri, anunță Jean transportat, cu ochi visători. E un autobuz și doi bărbați se uită la noi. Ne fac cu mâna.

„Unde dracu-i vede? Țsta e dus de-a binelea.”

— Unde? întrebă Puștiul.

— În față. Lângă burta aia verde.

— Ce e burta aia? Tot înger?

— Nu. Umblă să-nghită, nu contează ce.

— Capcană. Vezi ceva dincolo de ea?

— O gaură. Și niște mâini. Ies din ea, intră în ea... e și un pat acolo.

— Ocolim prin dreapta – hotărî Puștiul. Jean, te urăsc când faci așa – îndreptă spre acesta degetul inelar.

Jean se scobea în nas cu dezinvoltură.

— Așa? făcu, plin de candoare.

— De fapt, ce puii mei căutăm? Chiar nu putem fără? pufni Sebastian.

— Mergem? se plictisi să-i asculte Jean. O luăm după individ?

— Care individ? întrebară într-un glas ceilalți doi.

— Țla. Ne arată calea.

— Ce e? Cine e? se miră Puștiul.

— Un moș. Are o barbă lungă și bălângăitoare...

— Bălângăitoare e mă-ta! se enervă Sebastian. Explică-ne, ce dracu vrei să spui?

— Un moș. E ciudat, ne cheamă într-acolo. E o felie de pajiște, o vedeți?

— Mda – punctă Puștiul. Acum o văd. Dar nu văd nici-un moș.

— O fi Bătrânul? accentuă, cu ochi sclipind deodată, Sebastian.

Puștiul dădu din umeri: